

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เยาวชนเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ การที่เยาวชนได้รับการพัฒนาให้เติบโตเป็นบุคลากรที่ดีมีคุณภาพนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเรื่องอื่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยเน้นให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เป็นคนดี มีปัญญา และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ 2545, น.3) และหนึ่งในสิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังที่ แบนดูรา (Bandura, 1977 อ้างถึงใน วิลาวัณย์ ดาราฉาย, 2544) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเรียนรู้และต่อยอดความสำเร็จของบุคคล โดยเฉพาะความสำเร็จทางด้านการเรียนของเด็กนักเรียน การรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน ความพยายาม ความสนใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน บุคคล 2 คนอาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ หากพบว่าคน 2 คนมีการรับรู้ความสามารถของตนแตกต่างกัน การรับรู้ความสามารถของตนเป็นตัวกำหนดที่สำคัญตัวหนึ่งของการกระทำของมนุษย์ แม้ว่าความรู้และทักษะจะเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานให้บรรลุผล แต่ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะบุคคลมักจะ ไม่ปฏิบัติให้ดีที่สุด แม้เขาจะรู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ถ้าเขาไม่เชื่อว่าตนมีความสามารถพอที่จะกระทำ ทั้งนี้เนื่องมาจากความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเข้ามาแทรกกลางระหว่างความรู้กับการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นจะตัดสินใจความสามารถของตนอย่างไร

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นสิ่งที่สะท้อนว่าบุคคลได้ใช้ความพยายามหรือไม่ มากน้อยเพียงใดในการต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคเมื่อเจอกับงานที่ยากบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมองงานนั้นว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย มีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ ต้องการความสำเร็จสูง ใช้เวลาในการพยายามที่ยาวนานในขณะที่เดียวกันหากบุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะหลีกเลี่ยงงานที่ยาก ลังเลในความสามารถของตนเอง มีความพยายามน้อย และล้มเลิกได้ง่าย โดย อีวาน (Evans, 1988) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของ

ตนเองสูงจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จ และมีความเป็นอยู่ที่ดี เมื่อเผชิญปัญหาหรืองานที่ยากจะเป็นสิ่งที่ท้าทายให้เขาแก้ไขโดยใช้ความพยายาม ถึงแม้จะล้มเหลวเขาก็จะมองความผิดพลาดไปที่พยายามไม่เพียงพอ หรือขาดความรู้ทักษะ ในทางตรงข้าม ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะมองงานที่ยากเป็นภาวะคุกคาม หรือหลีกเลี่ยงและล้มเลิกการกระทำนั้นๆ เมื่อมีความผิดพลาดจะมองว่าตนเองด้อย หรือขาดความสามารถ ส่วนของบริบทในการเรียน แบนดูรา (Bandura, 1977 อ้างถึงใน วิลาวัณย์ ดารานาย, 2554) ได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถในการเรียนโดยตรง การรับรู้ความสามารถในการเรียนเป็นการตัดสินใจของนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้หรือไม่ในระดับใด หากนักเรียนประเมินความสามารถในการเรียนของตนเองอยู่ในระดับสูง แสดงว่านักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนดี จะสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้เป็นอย่างดี มีความพยายามในการแก้ปัญหา และไม่ล้มเลิกแม้ว่างานจะยาก ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และอภิญา อิงอาจ และชลธร อริยปิณฑ (2553) ได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีการรับรู้ความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองส่งผลต่อความสามารถในการเรียน ซึ่งโรงเรียนในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษาที่ให้ความรู้ทางวิชาการแล้ว ยังต้องพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาทักษะและดึงศักยภาพของนักเรียนออกมาให้เต็มที่โดยใช้วิธีการที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียนอีกด้วย

กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามศักยภาพของแต่ละบุคคล โดยกระทรวงศึกษาธิการ (2556, น.26) ได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้กิจกรรมแนะแนวเป็นหนึ่งในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองให้ครบทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม นอกจากนี้ สมรทองดี และ ปราณี รามสูต (2545, น.8-10) กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมแนะแนวหากกระทำได้อย่างเหมาะสมจะส่งผลดีต่อผู้รับบริการในการแก้ปัญหา เช่น การขาดความมีวินัย ขาดความเอื้ออาทร ขาดคุณธรรม จริยธรรมอื่นๆ ซึ่งหากบุคคล เหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสม โดยใช้กิจกรรมการแนะแนว โดย ญัฐวิรุ์ นงนุช (2552, น.77) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้จักและเข้าใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนโดยรวมรายด้านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และสำราญ วงศ์ขวัญ (2559, น.285) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการควบคุมตนของผู้ต้องขังเรือนจำบางขวาง พบว่า หลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผู้ต้องขังมีความสามารถควบคุมตนสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 เห็นได้ว่า

กิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านต่างๆ ให้แก่นักเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การใช้บทบาทสมมติ การเล่นเกม การทดลอง สถานการณ์จำลอง และการใช้ตัวแบบ เป็นต้น

การใช้เทคนิคตัวแบบสื่อสังคมในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการพัฒนาตัวแบบต่างๆ ให้อยู่ในรูปแบบของสื่อสังคมที่นักเรียนให้ความสนใจและเข้าถึงง่าย ปรับเปลี่ยนจากการใช้ใบงานใบความรู้มาเป็นการทำกิจกรรมผ่านสื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) และ ยูทูบ (Youtube) เป็นต้น โดย บุญหา ชัยสุวรรณ และพรพรรณ ประจักษ์เนตร ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อใหม่ของวัยรุ่นอายุระหว่าง 10-19 ปี พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้สื่อใหม่ โดยมีแรงจูงใจสูงสุดที่สุด คือ เป็นกิจกรรมเป็นนิสัยของฉัน และทำให้ได้ติดต่อสื่อสารกับเพื่อนๆ เสมอๆ รองลงมาคือ ฉันชอบใช้สื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ ยูทูบ ภูเก็ต ทำให้มีความสดชื่นสนุกสนาน เมื่อทำการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีการระดับการศึกษาที่ต่างกัน พบว่า กลุ่มมัธยมต้นและปลายมีระดับของแรงจูงใจ และการใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการใช้สื่อใหม่และสื่อสังคมสูงกว่าระดับประถม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญมากที่สุด คือ โทรศัพท์มือถือ และคอมพิวเตอร์ ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ เฟซบุ๊ก (Facebook) และไลน์ (Line) เป็นสื่อสังคมที่ผู้ให้ข้อมูลใช้มากที่สุด ผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้เวลาอยู่กับเทคโนโลยีสารสนเทศ สื่อใหม่ และสื่อสังคมโดยเฉลี่ยประมาณ 10 ชั่วโมงต่อวัน จะเห็นได้ว่าปัจจุบันสื่อสังคมมีส่วนเกี่ยวข้องกับเกือบจะเป็นกิจกรรมของนักเรียน ดังนั้นหากจะทำการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนจากวิธีเดิมมาเป็นวิธีใหม่ที่มุ่งเน้นส่วนของเนื้อหาหรือกิจกรรมเข้าไปในสิ่งที่นักเรียนสนใจอยู่แล้ว จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขมากยิ่งขึ้น และการนำสื่อสังคมไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนนั้น น่าจะเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนได้

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนให้มีการพัฒนาด้านการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มมากขึ้น โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน เพื่อทำให้นักเรียนมีพัฒนาการของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนไปในทางที่ดีขึ้น อันจะส่งผลให้นักเรียนก้าวไปสู่ความสำเร็จในชีวิต สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพและความสุข

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

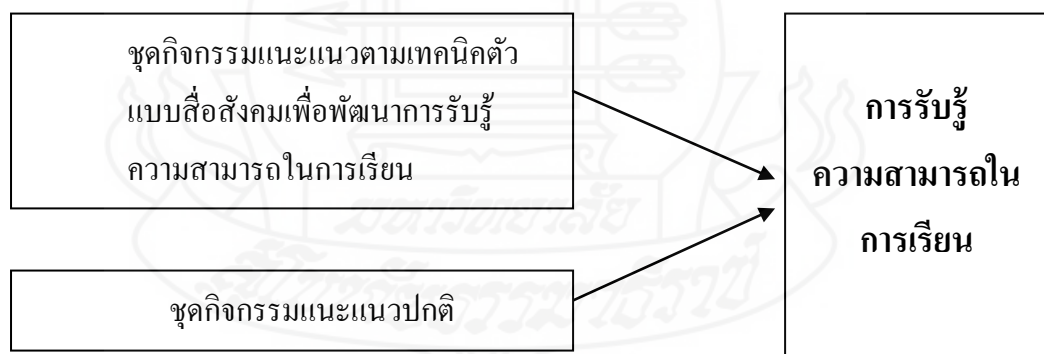
2.1 เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร

2.2 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อน และหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

2.3 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

2.4 เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับชุดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และศึกษาแนวทางในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

5.1 รูปแบบและวิธีการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดก่อนและหลังการทดลอง (Randomized Control Group Pretest – Posttest Design)

5.2 ประชากร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 250 คน

5.3 กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร ที่มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 60 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน

5.4 ตัวแปรอิสระ

5.4.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

5.4.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

5.5 ตัวแปรตาม การรับรู้ความสามารถในการเรียน

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 **ตัวแบบ** หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่นำมาให้เห็น เพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดการเลียนแบบ เกิดการเรียนรู้จากตัวแบบในการเสริมสร้างพฤติกรรมที่เหมาะสม

6.2 **สื่อสังคม** หมายถึง ซอฟต์แวร์ที่ใช้งานบนอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบสนองไลฟ์สไตล์ของคนในยุคนี้ที่ให้เวลากับการใช้งานอินเทอร์เน็ตมากขึ้นจนเกิดเป็นสังคมออนไลน์ ด้วยความสามารถของสื่อสังคมที่เป็นแหล่งเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัว บทความ รูปภาพ ผลงาน พบปะ แสดงความคิดเห็น และเปลี่ยนประสบการณ์ หรือความสนใจร่วมกัน และกิจกรรมอื่นๆ รวมไปถึงเป็นแหล่งข้อมูลที่ผู้ใช้บริการสามารถช่วยกันสร้างเนื้อหาได้ตามความสนใจของแต่ละบุคคล

6.3 **เทคนิคตัวแบบสื่อสังคม** หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนรู้โดยนำตัวแบบต่างๆ มาปรับจากรูปแบบเดิมที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ใบความรู้ ให้นักเรียนอ่าน แล้วตอบคำถามลงในงาน ปรับเปลี่ยนให้อยู่ในรูปแบบใหม่โดยการนำตัวแบบไปใส่ไว้ในสื่อสังคม เช่น Facebook Youtube และให้ผู้เรียนสามารถมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบโต้

6.4 **การรับรู้ความสามารถ** หมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับระดับความสามารถ หรือศักยภาพของตนเองในการกำหนดระดับของเป้าหมายที่ต้องการ มีแรงจูงใจและมีวินัยในตนเอง ที่จะทำให้เป้าหมายที่กำหนดประสบความสำเร็จ มีความพยายามมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ต่อปัญหา หรืออุปสรรคที่เกิดขึ้น

6.5 **การรับรู้ความสามารถในการเรียน** หมายถึง การประเมินตนเองของนักเรียน เกี่ยวกับความสามารถในการเรียนว่าตนมีความสามารถและมั่นใจว่าจะกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้นเพียงใด โดยการรับรู้ความสามารถในการเรียนสามารถวัดได้จาก แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 6 ระดับ คือ มั่นใจมากที่สุด มั่นใจมาก มั่นใจค่อนข้างมาก มั่นใจค่อนข้างน้อย และมั่นใจน้อยที่สุด โดยให้นักเรียนเลือกตอบให้ตรงกับระดับความมั่นใจว่าจะสามารถกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้มากขึ้นเพียงใด เช่น สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จได้ ตั้งใจฟังขณะที่ครูสอน เป็นต้น

6.6 **กิจกรรมแนะแนว** หมายถึง กิจกรรมที่ผู้ให้บริการจัดประสบการณ์โดยมุ่งแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมให้ผู้รับบริการ ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งด้าน การศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม เพื่อให้ผู้บริการ รู้และเข้าใจตนเองในการจัดการกับปัญหาได้อย่างถูกต้องวิธี

6.7 ชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง วิธีการทำให้นักเรียนพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน ซึ่งมีเทคนิคที่ใช้กับกลุ่มทดลอง คือ กรณีตัวอย่าง บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง กลุ่มสัมพันธ์ โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์
2. ขั้นสะท้อนกลับการรับรู้
3. ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต
4. ขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ
5. ขั้นติดตามประเมินผล

6.8 ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน หมายถึง เครื่องมือการวิจัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 12 กิจกรรม ได้แก่

- กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ
- กิจกรรมที่ 2 ปฏิบัติใดใครๆ ก็ทำได้
- กิจกรรมที่ 3 นี่คือนักเรียนตัวอย่าง
- กิจกรรมที่ 4 จากระายงานเป็นบทเรียน
- กิจกรรมที่ 5 ทำข้อสอบต้องตรวจทาน
- กิจกรรมที่ 6 ปรับตัวใหม่ยังไม่สาย
- กิจกรรมที่ 7 แสวงหาแบบอย่าง
- กิจกรรมที่ 8 The Idol คนต้นแบบ
- กิจกรรมที่ 9 ภาควิชาใจตนมีผลดีงาม
- กิจกรรมที่ 10 กระเจกเงา
- กิจกรรมที่ 11 จากระายงานเป็นบทเรียน
- กิจกรรมที่ 12 ปัจฉิมนิเทศ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ นอกจากจะช่วยให้เกิดความรู้เกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งจะเป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องวางแผนในการช่วยเหลือให้นักเรียนพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังจะได้ประโยชน์อื่นๆ อีก ดังนี้

7.1 ได้นวัตกรรมทางการแนะแนว ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

7.2 ได้แนวทางในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของเด็กนักเรียนโดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

7.3 สามารถประยุกต์ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนที่พัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ

